

JAUME BARTUMEU CASSANY
EXCAP DE GOVERN

Passen coses gens menors

Hem de fer viable Andorra en el futur

La política andorrana ha entrat en allò que en podríem dir un estat de feblesa espessa, de debilitat ben travada, d'esllanguiment estable.

Ens acostem a final d'any i fins i tot els intents de l'oposició d'escenificar alguna batutsa al Consell General són avorrits per previsibles.

Tot i l'esverament de l'endemà d'aquella manifestació multitudinària pel dret a l'habitatge no hi ha, ara, cap tremolor. No: hem tornat al qui dia passa empeny.

A Andorra, com a la majoria d'Estats europeus –la Gran Bretanya, França i Alemanya en són exemples prou clars– es nota un esgotament de projectes convincents i esperançats. Com diu el sociòleg català Salvador Cardús, fer aquesta constatació no és un consol, “però sí el símptoma d'una crisi generalitzada de la política i de la mateixa democràcia de la qual, per a bé i per a mal, no podem restar a part.”

Daniel Innerarity, catedràtic de Filosofia política a la Universitat del País Basc, ha escrit fa pocs dies (*La Vanguardia* del 23 de novembre del 2024) que la qüestió “és com articular governs eficaços amb participació política, experts i ciutadania, sobirania i responsabilitat, raons i emocions, ateses les condicions actuals, especialment la complexitat de les societats contemporànies”.

I Salvador Cardús, a l'*Ara* del 28 de novembre del 2024, escrivia que la gran pregunta “és si n'hi ha per a gaire d'aquest

fer la viu-viu, d'aguantar el xàfec, d'anar tirant, de tal dia farà un, o quatre, o vuit anys. La qüestió és si cal esperar algun daltabaix que s'ho emporti tot, o si hi haurà un desvetllament serè d'una nova esperança, ara per ara no prevista. I si fos això segon, convindria saber com s'hi pot contribuir per accelerar que es produeixi. Aquest és el desafiament a què ara hem de saber respondre.”

Avui, enmig del debat que va aflorant entre els que defensem un reforçament de l'embranchament d'Andorra amb la Unió Europea i els immobilitistes, que no volen moure's d'on estem còmodament instal·lats, apareix la coalició dels que s'oposen a l'acostament a Eu-

Al costat dels immobilitistes hi ha la coalició dels que s'oposen a Europa per electoralisme

ropa perquè només pensen en les pròximes eleccions.

Ens estem acostant a un drama nacional. L'afebliment de l'autoritat política, la degradació del debat públic són tan ràpides com espectaculars en un context internacional que admet poca broma.

El que s'albira no assenyala gran cosa positiva.

I malgrat aquest escenari preocupant, res. Govern, Consell General, qui mena el vaixell? És impossible trobar una resposta. Sembla que ningú i

tothom alhora.

La visibilitat és nul·la, la batalla política sembla intensa però està únicament enfocada cap a les pròximes eleccions.

No hi ha res que ajudi a elevar el debat, fer entendre el que el país s'hi juga en l'aprovació o el rebuig de l'associació amb la UE i crear sentiment col·lectiu.

El pressupost per al 2025 continua sense encarar l'amortització de l'enorme endeutament públic. Però qui se'n preocupa?

Tots els corporativismes –els interessos de persones lligades per la comunitat de fins i de privilegis– i interessos particulars del país es van despertant, això sí, per dir: “no em toqueu lo meu”. Les clienteleles s'han de cuidar: jubilats, funcionaris, professions liberals, apartaments turístics...

Tot plegat alimenta un clima que conjumina les pors amb el camp qui pugui.

Fins ara DA ha pretès governar ignorant les contradiccions del país, ha preferit intentar desenvolupar un programa polític en el qual adreçar-te només als teus s'imposés al pragmatisme, l'ètica de la responsabilitat i l'aspiració d'adreçar-se a tothom.

Però al Consell General la preocupació dels grups parlamentaris no és pas reconstruir un model social andorrà que fa aigües per tot arreu. Únicament estudien les possibilitats d'anticipar un retorn davant l'electorat. És la lògica política actual. Desesperant.